

ה י ד י ד

את דיון הכרתי לפני למעלה מ-40 שנה, ואני נערה צעירה עדיין. התגוררתי יחד עם ברכה בקולחוז "נובו פולטבקה" (באיזור חר-סון). ברוך ואחיו ז"ל היו אז בהכשרה בעיר קירובסק, התנועה החלוצית היתה בלתי לגלית ואת מקום ההכשרה קיימו תחת השם הב-דוי: "קואופרטיב לעבודה חלוצית חקלאית".

מרכז החלוץ שהיה אז בחרקוב אירגן קבוצות קטנות של חלוצים לעליה לארץ. כמובן, בצורה בלתי לגלית. אותי, את ברכה וחברה שלישיית, צירפו לחמישה בחורים מ"החלוץ" של קירובסק, ביניהם היו דיון, ברוך ואחיו וכך יצאנו חבורה של שמונה איש בדרך לארץ.

אחרי שלטולי דרך רבים מאד (והימים ימי פרעות ביהודים) הגענו לגבול פולניה, וכאן נתברר לנו שבידינו רק מחצית הסכום הדרוש בכדי לחצות את הגבול.

דיון הראה כאן אינציאטיבה ומצא מוצא ע"י כך שהעביר בינתיים אותנו, את הבנות מעבר לגבול. אחרי שבועיים הצליחו איכשהו גם הבחורים לעבור, וכך התאספנו שוב כל החבורה יחד בעיירה קטנה ע"י הגבול בעירום ובחוסר כל ורעבים ממש ללחם. אך דיון לא איבד את בטחונו ובעיקר את מצב רוחו, ובערבים, אחרי שהיינו מלעיטים וממלאים את כרסנו במרק, האוכל היחיד שהיה לנו, היי-נו מתלקטים סביבו והוא היה שר לנו שירים נוגים על מרחבי רו-סיה, או, להבדיל, שירים חסידיים עליזים וכך היה מעודד אותנו ומרים את מצב רוחנו.

מאוחר יותר קבלו חלק מהבחורים עבודה בחטיבת עצים ודיון במס-גריה, הוא היה מאושר מעבודתו והיה חוזר לאחר העבודה שמח וע-ליז. ובעליזותו זו היה מדביק גם אותנו.

שערי הארץ היו בזמן ההוא כמעט סגורים וסרטיפיקטים היו יקרי המציאות, לכן נאלצנו לשבת בעיירה פולנית קטנה זו שנה שלמה עד שנזכרו בנו במרכז בוורשה ושלחו לנו סרטיפיקטים. אני וברוך עלינו בסרטיפיקט אחד. וכך הגענו בשנת 1921 למחנה הע-ליה בחל-אביב. בארץ שרר אז חוסר עבודה, ואני, ברוך, דיון וברכה, הצטרפנו לקבוצת בנין "אחדות" בירושלים. דיון נעשה

לחוצב באבני ירושלים, ולמרות העבודה הקשה לא נפלה עליו רוח
והיה מלא סיפוק מעבודתו.

לאחר שנתיים הגענו ל"גשר" ותיכף עם בואו נתכבד דיין... בזוג
פרדות ונהיה לעגלון בישראל. חודות לפרדות אלו הפך להיות פלח,
ועם פלישת המיכון לגשר החליף את פרדותיו בסרקטור שאותו שירת
עד יומו האחרון, כשהוא עובד ימים שלמים למרות גילו.

מותו של ברוך השפיע עליו קשות, ולא היה מוצא לו את מקומו.
כיהודי אדוק שומר מצוות, כך היה דיין שומר מכל משמר על הקשר
עם החברים שאתם יחד הגענו ארצה, והיה עושה את כל המאמצים
ומחפש כל מיני דרכים, בכדי להתראות עם חברים אלו, הפזורים
בכל פינות הארץ.

עט מותו של דיין נפסק הקשר הזה.

נר חמישי של חנוכה, שנה שעברה, מלאו 40 שנה לעלייתנו לארץ.
לפני שנתיים ימים נפגשנו חלק מהחברים והחלטנו להתאסף יחד
בתאריך העליה ולחוג את היום הזה. הקבוצה שלנו מנתה, כאמור,
חמישה חברים ושלש חברות. והנה, רצה הגורל המר, שבמשך שנתיים
אלו, עד לתאריך הפגישה, נפטרו כזה אחר זה ארבעה חברים...

כשביקרתי את דיין בבית החולים, ימים מספר לפני מותו, נפרד
ממני במילים אלו "אני אחרון הגברים מקבוצה זו שנשארתי בחיים
וגם אני הולך. שלום לך"...

דיין היה כאח לי וידידי הטוב ביותר בחיים. תמיד היה מוכן
לעזור לזולתו. ואחרי האסון שקרה לי כמות ברוך ז"ל, היה מס-
הדל לעזור לי עד כמה שיכול. גם ילדי התקשרו אליו וקראו לו
בשם חיבה הדוד שלנו.

איכה ננחם !!

ז' ניה גולדשמיד